

POSTANOWIENIE

14 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

na posiedzeniu niejawnym 14 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa F. spółki akcyjnej spółki komandytowo-akcyjnej w Z.
przeciwko O. spółce wodnej w Ł.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej F. spółki akcyjnej spółki komandytowo-akcyjnej w Z.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze
z 28 grudnia 2022 r., VI Cz 178/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki F. Spółki Akcyjnej Spółki Komandytowo-Akcyjnej z siedzibą w Z. od wyroku Sąd Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 28 grudnia 2022 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisów prawa, na których tle zagadnienie to wyłoniło się, oraz zaprezentowaniu argumentacji jurydycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 24 maja 2016 r., I CSK 666/15, nie publ.).

Skarżąca w skardze podniosła jako istotne zagadnienie prawne potrzebę rozstrzygnięcia i wyjaśnienia kwestii, „czy statuowany w art. 182 § 1 pkt 4 k.p.c. obowiązek umorzenia postępowania zawieszono z uwagi na braki zachodzące w składzie organu jednostki organizacyjnej będącej stroną uniemożliwiające jej działanie, dotyczy sytuacji, w której zachodzi niepewność co do tego, czy organ ten jest, czy też nie jest prawidłowo obsadzony?”

Analiza sprawy prowadzi do wniosku, że kwestia podniesiona przez skarżącą jako istotne zagadnienie prawne została sformułowana przez nią również w zażaleniu na postanowienie Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 11 kwietnia 2022 r. i była przedmiotem analizy Sądu Okręgowego w Zielonej Górze.

Sąd drugiej instancji wyczerpująco i wszechstronnie wyjaśnił powołując się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 20 grudnia 2019 r., I CSK 752/12 (LEX 2772566), że ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r., poz. 1469), z dniem 21 sierpnia 2019 r. wszedł w życie zmieniony przepis art. 182 § 1 pkt 4 k.p.c., zgodnie z którym postępowanie zawieszone na podstawie art. 174 § 1 pkt 2 k.p.c. podlega umorzeniu po dwóch latach od dnia wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania. W odniesieniu do tego przepisu ustawodawca nie przewidział przepisu szczególnego regulującego jego skutki w odniesieniu do postępowań wszczętych i zawieszonych na tej podstawie prawnej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. Sytuacji tej nie dotyczy w szczególności przepis art. 9 ust. 5, który nie wymienia postępowań wszczętych i zawieszonych na podstawie art. 174 § 1 pkt 2 k.p.c. przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. Do tych postępowań ma zatem zastosowanie ogólna reguła przewidziana w tej ustawie w art. 9 ust. 2, według której do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustaw zmienianych m.in. w art. 1, w tym Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Postępowanie takie, jak w niniejszej sprawie, nie zostało wymienione w art. 9 ust. 5 ustawy zmieniającej, brak jest podstaw do zastosowania odmiennych zasad niż przewidziane w art. 9 ust. 2 ustawy. Stanowisko to doznaje wsparcia w poglądach doktryny przyjmującej, że w postępowaniach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy art. 182 § 1 pkt 4 k.p.c. znajdzie zastosowanie wyłącznie do postępowań zawieszonych po dniu jej wejścia w życie, byłby sprzeczny z wyraźną regulacją art. 9 ust. 5 ustawy zmieniającej.

Kwestia podniesiona przez skarżącą została zatem wyczerpująco i trafnie wyjaśniona przez Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a zarzuty sformułowane w skardze kasacyjnej stanowią jedynie powtórzenie tych

podniesionych w zażaleniu powódki. Nie ma więc potrzeby ponownej weryfikacji trafnie dokonanej wykładni podniesionych przepisów prawa procesowego.

Z tych wszystkich względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

[r.g.]